

Čert Pepiáš

Jan Sobotka

Kouzelníci
a čarodějové

ilustrace Jiří Fixl

*Rodákům a přátelům kouzelného města Jičína
i těm, kdo o něm dosud neslyšeli.*

© Mediální partner ČRo2 Praha

© Jan Sobotka, 2008

© Ilustrace Jiří Fixl, 2008

© Nakladatelství ANAG, 2008

ISBN 978-80-7263-480-4

Jak se stalo, že v Jičíně neslouží vrchní čert

Vrchní čerti chodí po světě vyfešákování v mysliveckém a svádí lidi k nepravostem, aby je mohli odnést do pekla. Spodní jsou umounění, nosí černé trenýrky s černými lampasy a kožené zástěry a přikládají pod kotle, aby bylo v pekle prima vyhřáto.

Ferdyáš, vrchní čert hradeckého kraje, měl sbaleno a chystal se na cestu do pekla, ale vydat se domů ještě nemohl. Čekal na svého nástupce a uvažoval:

„Vystřídá mě starý mazák, nebo mladý nezkušený kolega, který se bez mé rady neobejde?“

Přijel nováček s čerstvým vysvědčením.

„Jmenuju se Honziáš,“ představil se. „Hradec je moje první služba nahore, jsem z ní celý ztrémovaný. Prosím, zaúčíte mě?“

„Rád tě zaškolím, můj předchůdce mi taky kdysi pomohl,“ slíbil mu Ferdyáš a poučil ho, kde najde nejvíc hříšníků, kde získá nejvíc úpisů a kde s paličáky Hradečáky nic nesvede, i kdyby na koze jezdil.

„Až se zabydlíš,“ poradil mu, „sluší se, abys navštívil své kolegy, okolní vrchní. Víš, koho budeš mít za sousedy? A trefíš k nim?“

Mladý přitakal, ale jistý si nebyl, a proto mu Ferdyáš nabídl: „Pojď, ukážu ti to na mapě. Nejdřív navštívíš souseda v Pardubicích, ten je nejstarší, potom zajedeš do Náchoda a čeká tě i kolega v Trutnově. Všichni se na tebe těší a jsou zvědaví, co je u nás dole nového, tak návštěvy neodkládej.“

„Kdepak, nebudu, rád se s kolegy co nejdřív seznámím,“ přikývl mladý. Nato ukázal prstem na mapě mezi Hradec a Boleslav a tázavě se na Ferdyáše podíval:

„Co je to tu za město? Je začmárané k nepřečtení.“

Ferdyáš se zarazil, ale po vteřince přece jen odpověděl:

„To je Jičín.“

„Jičín?“ podivil se Honziáš. „Nikdy jsem o něm ve škole neslyšel.“

„Možná jsi zapomněl nebo jsi zrovna chyběl,“ pokoušel se Ferdyáš Jičín zamluvit.

„Ne, to ne, než jsem se vydal do Hradce, ležel jsem celé večery v mapách. Na jediné z nich Jičín nebyl,“ odvážil se mladý namítnout.

„Víš, měl bych mlčet, ale povím ti, proč tam chybí,“ rozhodl se mu Ferdyáš prozradit pravdu. „Luciper nemá Jičín rád, proto se o něm v pekle nemluví, v čertovských novinách se o něm nepíše, na starých mapách je přeškrtnutý a na nových ho nenajdeš.“

„Kdo má jičínský kraj na starosti? Za ním nepojedu?“

„Ne, nepojedeš, v Jičíně už léta žádný vrchní čert neslouží.“

„Ale proč? Ještě jsem neslyšel, že bychom my, pekelníci, někde nedrželi službu,“ kroutil mladý hlavou.

„Je to stará historie, já ji však dobře pamatuju,“ pochlubil se Ferdyáš.

„Vy jste někdy byl v tajemném městě Jičíně?“ vyzvídal Honziáš.

„Ne, ne, nikdy jsem ho nenavštívil. Když jsem však nastoupil do Hradce, stal se jičínským vrchníkem můj spolužák Pepiáš.“

„Co se s ním stalo?“

„Zůstal v Jičíně, ale už není vrchním čertem.“

„Proč? Něco provedl?“ zeptal se mladý.

„To ne, ale měl smůlu. Výborně se učil, dostával jedničky s hvězdičkou a navíc podtržené, jen vyplácení metlou mu ani trošku nešlo. Ale hlavně to chování! Představ si, neuměl ani malinko zazlobit, byl samá poznámka do žákajdy a míval z chování většinou trojky! Málem skončil mezi kolegy od kotlů, ale nakonec se stal vrchním čertem pro celé Jičínsko. A jičínská služba mu zkazila život,“ zavzpomínal Ferdýáš.

„Zkazila život?“ vykulil Honziáš oči.

„V Jičíně je těžká služba, žijí tam samí hodní lidé a on od nich chytil člověčinu.“

„Člověčinu? Co to je?“

„To je pro nás čerty nejhorší stonání. Kdo ji dostane, nikdy už nikoho do pekla neodnese. Když se chudák Pepiáš po několikáté vracel s prázdnou, Luciper zakázal, aby ho tam pustili. Musel zpátky na zem a zůstal natrvalo mezi lidmi.“

„Co nebožák dělal? Z čeho byl živ? Jistě mu zezdola přestali posílat výplatu.“

„Stal se v Jičíně školníkem.“

„Školníkem? Jak se mu vede?“

„Ú nás v pekle to slyší neradi, ale dobře. V Jičíně je váženou osobou, kolikrát nad starostu, protože pro město udělal mnoho dobrého.“

„Udělal pro Jičín? A co?“ hořel Honziáš nedočkavostí.
„Je toho nepočítaně. Zachránil přísného pana učitele Křídla, vyhrál nad kouzelníkem Óbrtrikusem, skamarádil Jičínáky s drakem Sakulajdou, zmenšil obra, co se potom dal k cirku, pomohl lipeckým vilám a napravil hlavu hejkalovi Václavovi, ale taky dostal Andulku a Kubu za sebe a ulehčil službu bezhlavému rytíři Matesovi. Nymburským loupežníkům dal za vyučenou a přemohl zlé skřítky, kteří škodili sobotecké škole. A nebýt jeho, nikdy by se lokomotivě 313 007 nezalíbila cesta do Lomnice a v Kopidlně by se nezávodilo s trakaři,“ vyprávěl Ferdyáš a mladý žasl.
„Teď má však jiné starosti. Přečti si, co o něm píšou,“ podával Ferdyáš svému nástupci Hradecké noviny, „je toho celá strana. Co nemáme v Jičíně vrchního čerta, hrnou se do kraje čarodějové a černokněžníci, protože se těší, že tam budou mít pré. Pepiáš si však s nimi najisto poradí, v čarování byl nejlepší ze třídy.“

Honziáš si pomyslel:

„Pepiáše vyhnali z pekla, a Ferdyáš mu snad drží palce!“

Nahlas se však zeptal:

„Proč od nás nepošlou do Jičina nového vrchního čerta?“

„Jak jsem řekl, jeden člověk je tam hodnější než druhý, takže na duši by tam léta marně čekal. Nadto se Luciper bojí, aby se z Jičina k nám dolů nepřenesla člověčina,“ vysvětlil mu Ferdyáš a rozloučili se.

Jak kouzelníci vyzvali k zápasu jičínské fotbalisty

Jaro se přetlačovalo se zimou, která se bránila ze zvyku zuby nehty, ale Josefové už oslavili, takže ji i letos nakonec vystrčilo. „Mělo bych být pořád,“ fandilo si, „vždyť jsem nejkrásnější.“

V tu dobu se podíval František Potoček, kapitán jičínských fotbalistů, v ložnici do zrcadla:

„Vida, přibral jsem víc než loni. No, však taky zima trvala a prasátko bylo zvláště dobře vykrmené,“ omlouval se sám před sebou, našel krejčovský metr a přeměřil se.

„Pane jo, je to o šest, o dva víc než loni.“

Za týden se sešlo celé mužstvo na hřišti. Kdo byl na podzim štíhlý, měl náběh na břicho, kdo měl břicho, přišel s břichem, a břichatí, no, byli břichatější.

„Všichni shodíme pár kilo. Budeme denně běhat, nenecháme si ženou podstrojovat, tajně nepolezeme do špajzu a každé úterý a pátek se sejdem na hřišti,“ rozhodl kapitán. Po vyschnutí jarních louží se obvykle začínalo přátelskými zápasy s Kopidlnem a Libání, ale tentokrát to dopadlo jinak.

Jakmile mužstvo vyběhlo po zimní přestávce poprvé na trávník, všude se o tom psalo. Když šel kouzelník Kolísko okolo trafiky, uhodil ho do očí palcový titulek v Podkrkonošských novinách:

Jičínští kouzelníci zahájili jarní přípravu

Nedalo mu to, aby si ze zvědavosti noviny nekoupil.

„Nikdy jsem neslyšel, že by v Jičíně měl živnost kouzelník, natož aby jich bylo jedenáct a ještě měli náhradníky,“ nevěřícně žasl po přečtení prvního odstavce.

„Tak oni čarují s míčem? A proč tomu svému čarování říkají fotbal?“

Za týden se sjeli kouzelníci od Hradce až po Boleslav na jarní schůzi v Železnici. Všichni se náramně zlobili, když jim Kolísko přečetl článek o jičínských kouzelnících.

„To je opovážlivá drzost,“ hněvali se, „co si to v Jičíně zase dovolují?“

Kouzelník Vodrážko však jejich rozčilování zarazil:

„Láteření nám nepomůže. Jsou to jistě břídilové a packalové, trumfneme je a noviny napíšou o nás.“

„Ale jak na to?“ neukvapoval se kouzelník Louda.

Vodrážka svou otázkou nezaskočil:

„Vyzveme ty troufalé Jičíňáky k soutěži. Jistě je přečarujeme levou rukou a sláva nás nemine.“

„Já s nimi závodit nemůžu, nevím, jak se čaruje s míčem,“ přiznal se Odvárko. „Kdyby šlo o vykouzlení králíka z klobouku, strčíme je do kapsy, ale já nevím, co to je za čarování, ten, no, jak se to jen jmenuje, aha, fotbal.“

Ukázalo se, že není sám, a proto Kolísko dostal úkol:

„Vyzkoumáš všechna fotbalová kouzla, nacvičíme je a Jičíňáky porazíme.“

Cestou domů se Kolísko poptal po knížce o fotbale.

„Promiňte, pane, vidím, že nejste fotbalovým znalcem. Dovolím si vám nabídnout pravidla, nejlépe obrázková,“ poradil mu knihkupec Pašek.

„Podívejme, fotbal se kouzlí na louce,“ četl si doma Kolísko v pravidlech, „a na jejích na kratších stranách jsou branky. Vyhrají kouzelníci, kteří načarují míč do branky na opačné straně louky častěji.“

Za tři neděle svolal Kolísko podkrkonošské kouzelníky na luka u Cidliny. Těm se nelíbilo, že necvičí čarování v pohodlí sálu *U Města Hamburku*, ale za chvíli žasli. Kolísko se postavil na kratší okraj louky, dvakrát mávl hůlkou shora dolů a stály tu dvě tyče. Zašermoval vodorovně a branka dostala břevno. Totéž zopakoval na protější straně a nakonec máchl rukama sevřenýma v pěst, rozevřel je a obrovští pavouci utkali v brankách sítě.

Nato rozpočítal kolegy na první a druhé a oběma mužstvům přidělil po půlce hřiště (louka na fotbal se jmenuje hřiště, poučil je). Vysvětlil jim, že cílem každého mužstva (nejste spolek kouzelníků, ale mužstvo, podotkl) je dostat míč svými kouzly co nejvícekrát do branky, kterou chrání soupeřův kouzelník-brankář.

Napomenul je, aby se míče nedotýkali rukama, protože kouzlo rukou se trestá. Kouzelníci se rozestavili po louce, aby měli dost místa na čarování, a čekali, že každý dostane svůj míč. Kolísko se zapotil, než pochopili, že fotbal je kouzlení při běhu, na hřišti se při něm nepostává a všichni kouzlí s jedním míčem.

Do fotbalového čarování byli celí žhaví. Míč lítal sem a tam, dopředu, dozadu, do stran, jen ne k bránkám. Kolísko vyhlásil přestávku a poučil kolegy, aby čarovali jeden po druhém.

Vrchní čert Pepiáš se nesměl pro svou dobrotu vrátit do pekla a stal se školníkem v Jičíně. Lidé ho měli rádi, protože jim léta pomáhal z nesnází a nyní je zbavil i patálií, které městu způsobili čarodějové. Vytáhl z bryndy přísného inspektora Pižla, osvobodil město od zapomínání, vrátil do něho zamilovanost a černokněžníkovi Vosáhlovi dopomohl k bělokněžnictví i k nevěstě. Vyhrál nad čarodějnicí Klotyldou, zachránil pana učitele, který se kvůli zlobivé třídě stal poustevníkem, vyprávěl žákům pohádku o princezně Kristýnce, postaral se o to, aby kouzelníci při fotbalu nečarovali a hráli fair-play, a přemohl čaroděje Oškobrha, který začaroval lavice v 7. B.

Jak to všechno Pepiáš dokázal, se dočtete v pohádkových příbězích plných laskavého humoru a psaných hezkou češtinou.

První knížka s naším hrdinou *O čertu Pepiášovi* získala před třemi lety v soutěži *Číst je dobré* 1. cenu za nejlepší prozaický text pro děti od 8 do 14 let.

Pro čtenáře od 9 let

ISBN 978-80-7263-480-4

ANAG
ANDRAGOGOS
AGENCY

PRAHA
ČESKÝ ROZHLAS 2